

AR UŽTENKA TIK VELYKINĖS?

/ 32 /

Žmonėms, kurie daug nusideda, o jau visiškai ir niekada nebeneri eiti išpažinties, išleido įsakymą: "bent vieną kartą metuose eiti išpažinties". Kas krikščioniško gyvenimo nenori, o dar nori vadintis kataliko vardu, už šito ir nusitvėrė ir kalbė: "Ko jūs iš manęs norite? Aš įsakymą išpildau: velykinę atlieku". Klausimas: kam ta velykinė ir ar jos vienos užtenka?

XXXXXXXXXXXXXXX

Gyvenime yra daug dalykų, kurie mums labai reikalingi ir naudingi, bet dažnai juos atlikinėti nenorime, nes tingime ar jie mums įgrįsta. Dėl to, norint mus apsaugoti nuo nevalyvumo, reikia kam nors mums apie tai priminti ir paraginti atlikti.

Visi žinome, kad Dievas žino, kaip mes apkerpėtume, plaukų nenusikirptume, barzdų nesiskustume. Bet atsiranda tokių, kurie nelabai noriai tuos dalykus pasidaro. Viskai, sakysime, murzini, susitvėlę gyventų visą laiką, jei mama ar papa jiems kas rytas neurkiotų: "Nusiprausk, rankas nusiplaui, dantis išsivalyk, batų nusisveik, rūbus išsivalyk". Jiems paties atrodo, kad čia nėra tikro reikalo taip jau kasdieną šverintis. Bet iš tiesų jis yra ir tai labai didelis. Kas būtų, jei visi taip galvotų ir darytų. Pasaulis iš mėslyno neišliptų. Ilgų ir visokių parazitų dar daugiau būtų. Taigi, kad dėl to rūpi, ir urkioja, kad apsišvarintų.

Kartais žmonės tingi nueiti į pirtį.

nors ji čia pat ir labai geras dalykas. Taip apsikencis ir gerai. Ne gerai, bet jam tik taip atrodo. Yra šeimininkų, kurie labai nenori tvarkoje laikyti kiemus. Jiems atrodo, kad bile kaip čia galima apsieiti. Štai ir užkloja tie, kuriems turi rūpėti visuomenės švara: apžiūrinėja kiemus ir ~~į~~ laikraštelyje parašo apie apsileidusius ir net tvarkingus. Sako, jog kažkada net trenkinuose apžiūredeva ir neleisdavo važinėti įeigu rasedavo už... Ir suprantama, kad ta utelė galėjo daug žmonių užkrėsti ligomis ir nuvaryti į kapus. Taigi, reikia daugelį dalykų atlikinėti žmonėms pakartotinai, kad jiems patiems ar tai kitiems būtų gerai. Įeigu žmonės apsileidžia, jiems nustatoma kraštutinė norma, be kurios negalima būti visuomenėje. Bent dabar tokio dar įsakymo nėra išleista: "Bent vieną kartą metuose pirtin", arba "Bent vieną kartą metuose skutis barzdą", arba "Bent vieną kartą metuose šukuotis galvą", nes žmonės ir patys dar jaučia, kad ne tik tiek, bet daug dažniau mirtų ir tai ne per metus, o per savaitę ir net per dieną tai reikia padaryti. Pačiam jau yra ir panašių įsakymų, pav., bent vieną kartą metuose padaryk techninę apžiūrą. Bet kiekvienas supranta, kad gendant motociklui ar mašinai gali tai prisieiti padaryti ir ~~į~~ gešimt, ir dvidešimt kartų. Tas vienas kartas įsakytas jau, kaip sakoma, ne "kad loska", kadangi netikęs susisiekimo priemonės techninis stovis gresia ne tik vienam tam žmogui, bet daugeliui kitų žmonių. Yra įsakymas panašus į tą: bent vieną kartą į metus išvalyti savo dūmtraukius. Bet protingas šeimininkas tuo nepasitenkina ir nelaukia, kol kils gaisras dėl nevalyto kamino.

Panašiai yra ir su mūsų dvasios reika-

lais. Išpažintis būtina atgailai padaryti. Ir ji būtina ne tik vieną kartą ar du kartus į metus, bet tiek kartų, kiek mes sunkiai nusidedame ir esame reikalingi daryti atgailą. Jeigu žmogus to nesupranta, jam išleidiames įsakymas: "Bent vieną kartą metuose eik išpažintis". "Bent vieną kartą ~~metuose~~ metuose."

Kai kas nusitvėrė to ir laikosi. Bet ar vieną kartą metuose mes prausiamės? Ar tik vieną kartą metuose mes pirtin einame? Argi tik vieną kartą metuose mes trobos grindis plauname? Ir vieną kartą mes valgome, miegame ir daug būtinų dalykų atliekame? Ar tik vieną kartą metuose? Niekuomet mes ir nesutiktume, jeigu kas tai leistų daryti tik po vieną kartą, nes mes nenorime būti apskretę patys ir gyventi nešvarioje aplinkoje. Mes patys švarinames kaip beįsmydami ir kiek begaline puošiamo vieta, kurioje gyvename. Mes kasdien valgome ir tai po kelis kartus. Kiekvieną parą išsimės ir dar pridėdame valandėlę rekreacijos tarp savo darbų. Visa tai darome, nes matome gyvybinį reikėlą šitaip daryti. Lygiai mes turime sutikti, kad nei velykinės išpažinties mums negali užtekti per visus metus. Juk ji ne tik atlikimui yra įsteigta ta išpažintis. Ji yra mūsų nusivylimui. Bet koks gi gali būti nusivylimas tik kartą per metus? Tegul tai būtų ir pats tikriausias, ir pats geriausias nusivylimas, bet jis tik kartinis. Neįsugi mes per 60 ar 70 savo gyvenimo metų tenorime tik 60 ar 70 kartų nusiprausti.? Iš 21900 ar 25550 kartų tik 60 ar 70 kartų? Jei kokie gi mes būtume tas likusias 21840 ar 25480 dienų. Kokie mes būtume savo sąžinėse tiek dienų per savo amžių, jeigu prie dabartinio įpratimo taip dažnai ir taip sunkiai nusidėti, teiktume tik vieną kartą per metus

išpažinties, kurias daugelis irgi atlieka netikrai ir negerai. Mes turėtume būti patikimi. Moraliniai monstrai.

Taiigi reikia, taigi būtina taip daryti ne tik kartą ir ne du, o tiek kartų, kiek kartų mes nesinaugome nusidėti. Tik tokiu būdu mes galime bent šiek tiek būti gerais. "Ai kas gal nustebė, kodėl būtina tik šitokio būdu tegalima būti gerais. Žinoma, kad galima ir be to apsieiti. Jeigu tu gali išbūti nesusipurvinęs, gali ir nesiprausti. Bet kas tau išbūna mėnesiais su švariomis rankomis ar švariu veidu, ar švariu kūnu. Menom mes susitepame. Kas gali išbūti mėnesiais ar metais be nuodėmės, kada kasdieną mes riejames, pykstame, karštyjame, girtaujame, nešvankiai kalbame, pareigas apleidinėjame. Kas gali būti per tiek laiko švarus savo sąžinėse, kada kasdieną nusileidžiame prieš pagundas ir nesuvaldomo savo kūno pagėidimų? Niekas. Tad nori nenori reikiagriebtis šios priemonės, kada tik galima jos nusitverti. Išpažintis mus nuvalo ir sustiprina. Šiaip ar taip kas tik eina išpažinties, visiškai "ant durniams" jis neina. Jis vistiek galvoja bent truputį apie savo gyvenimo taisyklą, ir bent truputį saugojasi atkristi į blogį. Tad mažai kam tepavyksta ilgiau ištvirti tokiuose savo nusistatymuose, kitas dalykas. Tačiau vistiek kurį laiką laikosi be nuodėmės ir šitai nėra blogiau, o geriau. O jeigu ir atkrita, greitas išpažinties atlikimas jį tuojuo vėl pastato ant kojų. Kas jos laukia visus metus, tas ir su viena nuodėme susimotojęs būna visus metus. Bet ir nedaug susipurvinusiam nebesinori taip labai saugotis purvo ir kol metų galas ateina, kol vėlykinės sulaukia, jis pavirsta į tikrą purviną kiaulę. Ai žmogus yra švarus po išpažinties, jo savigarbą neleidžia tuojuo pat

gultis į purvyną nuodėmės patvory. Jūs patys, manau, esate pastebėję, kad kaip tik toks skirtumas ir yra ir jis daugelį palaido gerame, kaip lygiai daugeliui padeda vis labiau purvintis.

Taiigi, niekada negalvokite, jog jums užtenka tik kartą į metus prieiti išpašinties, kaip nemanote, kad tik kartą į metus jums užtenka praustis, ~~kaip~~ ^{klėna} valyti, trobą nuzgėti ar kitą jūsų gyvenimui būtiną reikalingą atlikti. Amen.

1967.2.28.